

Bag masken

Vi undersøger, hvad der er bag alt det vi ikke kan se

Foto: Viola Brock Brammer

Ole Kirk's Fond

Red Barnet

BAG MASKEN

POLITIKEN

Bernadotteskolen
Hellerup
november 2024
ID: 7038

KÆRLIGHEDSSVINDEL Man mister både penge og følelsen af værdighed, når man bliver svindlet på nettet Foto: ChatGpt

De krystalblå øjne

Sine fortæller sin mors historie om at blive svindlet på Internettet

KÆRLIGHEDSSVINDEL

VERONICA GLÆSEL MØLLER OG DAIMI LILLELUND FAULI

Ifølge Tv2 nyheder er antallet af sager om kærlighedssvindler heldigvis er faldet siden 2019, men i første halvdel af 2024 er der blevet gennemført svindeltransaktioner for omkring 20,6 millioner kroner, hvoraf 9,7 millioner gik tabt. I 2023 lød tallet på 10,8 millioner, hvoraf 6,6 millioner gik tabt.

Sine Gregersen

Vi har interviewet Sine Gregersen, hvis mor blev udsat for kærestesvindler og som følge af det, tog sit eget liv. Sine fortæller os historien om, hvordan en svindler kan få svindlet sig til penge gennem kærlighed, og hvor fatalt det kan ende. "Jeg ønsker at omsætte min mors historie og min faglige erfaring for at forhindre andre i at havne i samme situation", fortæller Sine.

Manden med de krystalblå øjne

I påsken af 2021 startede Inge Lis med at skrive med Robert Lanz. Sine fandt først ud af det da Inge Lis skrev en sms til Sine, hvor hun spurgte om hun måtte tage sin nye kæreste Robert Lanz med til en af Sines sønners fødselsdag. Sine fortæller, at hun blev en smule

fornærmet over at det var måden Inge Lis fortalte Sine at hun havde fået en kæreste. De sad i parken og spiste pizza efter en af sønnernes fodboldkamp. Sine fortæller drenene, at mormor havde fået en ny kæreste og de bliver naturligvis meget nysgerrige. Sine fortæller dem at han hedder Robert og viser et billede af manden med de krystal blå øjne. Da Sines ældste søn ser billedet, siger han straks, "hold kæft en overscoring". Sine kan allerede her mærke en lille bekymring, da det ser lidt for godt ud til at være sandt.

Sines overtalelse

Efter Inge Lis har skrevet med Robert i 3 ugers tid, finder Sine ud af, at manden bor i England og arbejder på en boreplatform. Han vil gerne købe sig ud af det, påstår han, så han kan flytte til Danmark og bo med Inge Lis. Sine prøver i denne periode at forklare Inge Lis, at ikke alle man møder på Internettet er dem, man tror det er. Efter en del overtalelse får Sine, Inge Lis til at stoppe kontakten med Robert Lanz.

Mormor lytter ikke

En måned går og Sines drenge er på besøg hos Inge Lis og en af drenene overhører en telefon samtale hvor Inge Lis taler engelsk. Sønnen ringer til Sine og fortæller, at han tror at mormor er blevet kærester med Robert igen. Sine prøver at snakke med sin mor uden held, og hun har en stemme i hovedet der siger "det bare penge, der mistes vi kan jo altid få rejst hende igen efter".

Familien havde ret

Sine modtager lige pludselig en mail fra sin mor, hvor der står "undskyld, undskyld, undskyld I havde ret, og jeg tog fejl, det var svindel, jeg skammer mig sådan. Sine snakker med sin mor om, hvordan de skal klare den og lader det derefter ligge, indtil en dag hvor Inge Lis er indlagt på psykiatrisk afdeling, fordi hun har det så skidt med det hele og at hun tror at hendes pensionspenge vil være taget fra hende for evigt.

Inge Lis tog sit eget liv

Inge Lis får det lidt bedre, men pludselig en dag kan Sine ikke få kontakt til hende mere efter en eller regelmæssig kontakt. Hun ringer til en af hendes mors veninder som fortæller at Inge lis ikke var mødt op til en aftale, og hun havde været henne hos hende og banket på men alt var lukket ned og bilen stod parkeret. Det var her Sine ringede til politiet og sagde at hun troede at hendes mor havde begået selvmord, som viste sig at være rigtigt.

Hvad siger man til andre?

Man finder senere hen en dagbog hvor man kan læse om hvor dårligt hun faktisk havde det. Sine undrer sig over hvor de sider hun var forelsket var blevet af men de noter fandt man i en krukke, brændt. Senere hen ringede Sine og hendes ex-mand til livslinjen og spurgte om, hvordan de skulle fortælle det til deres børn. De fik at vide at de skulle sige sandheden, ikke overinformere og svare når der blev spurgt.

SVINDLET FOR PENGE

Bankerne har registeret 217 kærlighedssvindelsager i den første halvdel af 2024. En del af svindlerne er blevet stoppet i tide, hvorfor det ikke er alle pengene, der er gået tabt.

Sines vil bruge sin mors historie til at hjælpe andre

Sine besluttede sig for, at hun gerne vil gøre noget, så hun kan hjælpe andre, for den hjælp kunne hun ikke selv finde, da det skete for hende. Sine lavede i start 2023 en hjemmeside hvor man kan få råd og læse om kendetegn ved svindel. Sine håber på at kunne lave rådgivning, men mangler støtte. Sine bruger sin erfaring som direktør for organisationen Lev uden vold i sit arbejde med at hjælpe andre, der bliver udsat for kærlighedssvindler.

Den ultimative grænseoverskridelse

Både Sine og Inge Lis har været udsat for, har været den ultimative grænseoverskridelse. Inge Lis fik sine grænser så meget overtrådt at hun endte med ikke at kunne se andre udveje end at tage sit eget liv. For Sine har det været meget grænseoverskridende at skulle prøve at snakke med sin egen mor om, hvem hun må elske og blande sig i hvad hun laver på nettet og ende med at miste sin mor.

DE PERSONLIGE GRÆNSER

Bag masken

I denne leder kan du læse om de emner, vi har arbejdet med i denne avis, og brugt vores tid på at skrive artikler om.

Grænser kan beskytte os, men de kan også udfordre os.

De findes overalt i vores hverdag, i vores relationer og på nettet. I vores avis "Bag masken" kigger vi på, hvordan grænser påvirker vores liv og hvordan vi forholder os til dem. Grænser kan beskytte os, men de kan også udfordre os. De kan være noget, vi sætter for os selv, som når vi siger "stop" i en samtale eller et forhold, men de kan også komme udefra, som aldersgrænser, regler i samfundet eller normer, vi skal leve op til. Grænser handler om, hvordan vi navigerer i verden, og hvordan vi samtidig respekterer andres grænser.

I vores avis har vi både de personlige, de sociale og de digitale grænser.

Men vi har fokuseret ekstra meget på de menneskelige grænser, vi har nogle spændende interviews, med blandt andet Thor Farlov, ultra løberen Emil, filminstruktør Gustav Werner og journalisten Stephanie Surrugue. Vi fortæller også den unge pige, Sofies historie om at være blevet udsat for et overgreb, om samtykke. Grænser i cosplay og i de film vi ser i vores dagligdag og de grænser vi sætter for, hvad vi vil spise. Vi undersøger, hvordan grænser kan hjælpe os med at skabe tryghed, men også hvordan de kan blive udfordret. Vi håber, at du bliver inspireret til at tænke over dine egne grænser og hvordan de spiller en rolle i dit liv og i samfundet omkring dig.

Det var da bare for sjov?

Vi deler billeder og videoer hver eneste dag.

Unge bruger meget tid online og taler og skriver meget sammen.

Unge skal først og fremmest blive mere bevidste om grænsen mellem sjovt og krænkende. Vi deler utrolig meget online, så der er brug for, at vi unge er klædt på til at opføre sig indenfor loven, når vi deler billeder.

Rigtig mange ulovlige bil-

leddelinger

Hver 10. skoleelev har delt et intimbillede af en anden uden dennes samtykke. I en gennemsnitsklasse er det 2-3 elever. At optage og videre- dele intimbilleder uden samtykke er ikke bare for sjov. Det er ikke "bare" hævn, det er ikke "bare" mobning, det er kriminelt og strafbart.

Hvad kan der ske, hvis du har delt et intimbillede af en

Ifølge Børns Villkår, er det strafbart at krænke andre, fx ved at dele billeder eller videoer af dem i seksuelle situationer, som man ikke har fået samtykke til at dele. Bliver man dømt straffes man med bøde eller fængsel i op til 4 år.

Hvad kan du gøre, hvis du har fået delt intimbilleder af dig

Du kan tale med en voksen eller ringe til børnetelefonen eller bruge hjemmesiden [slet-det.redbarnet.dk](#)

Tænk, respekter, sig fra, ræk ud, bloker

Vi har spurgt Amandha Sjøholm, en tidligere politibetjent, som nu driver virksomheden, Omtanke, som arbejder med at forebygge digitale krænkelser om hvad vi kan gøre for at undgå at overskride hinandens grænser online:

1. Tænk før du skriver: Du skal behandle mennesker over online som du i ville i virkeligheden.
2. Vær respektfuld: Behandl andre på nettet som du gerne vil behandles selv.
3. Tænk over, hvad du deler: Del ikke private billeder eller informationer.
4. Sig fra: Hvis du oplever krænkelser så tal med en voksen eller en ven om det. Det er vigtigt at få hjælp.
5. Brug blokering og rapportering: Mange sociale medier og apps har funktioner hvor du kan blokere eller rapportere krænkelser.

Alvin T.K. og Finnley Sattrup Høst

SAMTYKKELOVEN Hvis du vil lave noget seksuelt med en partner, skal du huske at få et ja! Foto: Nelson Rønne Overby, Sebastian Gadegaard Holm

Sofie sagde aldrig ja!

Sofie var 15 år da hende og hendes veninder takkede ja til at tage med til en fest.

VOLDTÆGT

NELSON RØNNE OVERBY, SEBASTIAN GADEGAARD HOLM

SAMTYKKELOVEN

Samtykke-loven som rigtig hedder "Samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse" er en lov som blev indført den 1. januar 2021. Ifølge loven skal begge parter sige ja til at have sex og hvis man ikke har sagt ja kan den anden faktisk blive dømt til 8-12 års fængsel. Før den 1. januar 2021 var det først voldtægt hvis en af parterne sagde nej til at have sex.

Drengene gav dem alkohol

Sofie og hendes veninder var blevet inviteret til en fest hos nogle drenge de ikke kendte så godt. Inden festen havde de drukket lidt alkohol og til festen "hældte drengene drinks på os" som hun sagde. Senere på aftenen satte de sig i sofaen og Sofia kom til at sidde og snakke med en af drengene.

Sofie skulle på toilettet

På et tidspunkt rejste Sofia sig og sagde at hun skulle på toilettet. En

af drengene spurgte om han ikke skulle gå med. Sofia sagde, at hun bare ville gå alene derud, men da hun skulle til at lukke døren stod drengen bag hende og låste døren efter dem begge. Sofia satte sig ned på toilettet og lige pludselig spurgte drengen om hun ikke havde lyst til oralsex. Sofia sagde nej, men da hun skulle til at rejse sig op skubbede han hende ned på toilettet igen. Sofia faldt ned på gulvet og han samlede hende op og tvang hende til oralsex, selvom hun ikke havde lyst. Der gik kun få minutter før folk ude foran begyndte at banke på døren, fordi de også skulle på toilettet. Hun spurgte ham om de ikke godt kunne gå ud, men han råbte bare at de ville komme ud om 2 minutter. Efter lidt tid spurgte hun igen og endelig lynede han bukserne op og åbnede døren.

På trampolinen

Meget af Sofies aften var sløret, men det næste hun huskede fra aftenen, var at hun sad ude på trampolinen med den samme dreng som sig. Drengen stod overfor Sofia som igen spørger om hun vil være sammen med ham. Sofia svarede nej og undskyldte med at have menstruation. Han sagde at han ikke troede på hende og at hun skulle bevise det. Sofia sagde at hun havde en tampon i, men han troede stadig ikke på hende og prøvede at stikke hånden ned i hendes bukser. Sofia trak hans hånd op af hendes bukser flere gange, før han til sidst stoppede og tvang hende til at have oralsex igen. Selv om Sofia undervejs kastede op, tvang han hende til at fortsætte. Da han endelig stoppede,

rejste hun sig og gik ud på vejen sammen med to af hendes veninder.

Efter den dag har Sofia ikke snakket med ham.

Har du ikke sagt ja, kan det mel-

des til politiet

Der er mange i Sofies situation, der ikke anmelder det til politiet, fordi de er bange for, hvad der vil ske og om han vil få alle mulige andre til at hade dem. Det var det samme der skete for Sofia. Hun meldte ham ikke til politiet, fordi hun var bange og hun skammede sig også over det der var sket.

Der er intet at være skamfuld over, og det er vigtigt at huske, at det ALDRIG er ens egen skyld.

Ifølge samtykke-loven, skal der gives et tydeligt samtykke før man har sex.

Før var loven at man skulle sige nej, og nu skal man altså tydeligt sige ja. På vores årgang har vi spurgt 44 unge mennesker i alderen mellem 14 og 15 år om de kender til samtykke-loven og ca. 36% kender ikke samtykke-loven. Det er et højt tal i forhold til, hvor vigtig loven er.

Hvis man er under 15 år når man er blevet voldtaget, kan man faktisk melde ham der gjorde det resten af livet og hvis man er over 18 kan man gøre det i op til 10 år efter at det er sket.

Sofie siger også man skal huske, at det aldrig er ens egen skyld, at man bliver udsat for et overgreb.

Mange går alene med skammen

Mange voldtægts ofre går længe alene med at de er blevet voldtaget, fordi de skammer sig og har det dårligt med det. Mange ved ikke hvordan de skal række ud til en voksen og føler at det er meget pinligt at sige. Når der er en voksen, er der en som kan hjælpe en med beslutningerne og hjælpe en videre. Sofia havde ikke fortalt nogen om det hun var udsat for og havde mareridt og begyndte at klare sig dårligt i skolen. Sofia fortæller, at hun talte med sin lærer, og kom ud med alt, hvilket var en kæmpe lettelse for hende. Læreren hjalp hende til hvordan hun skulle komme videre. Bagefter hjalp hendes lærer hende med, hvordan hun skulle få det sagt til sine forældre. På trods af opfordringer fra de voksne, valgte Sofia ikke at anmeldte gerningsmanden.

Sofie ønsker at hendes historie skal medvirke til at seksuelle overgreb bliver noget man kan snakke højt om, så folk føler sig trygge ved at dele deres oplevelser uden frygt for at blive dømt eller ikke troet på.

I dag har Sofies følelser om overgrebet udviklet sig til vrede, og i dag ser hun gerningsmanden som en person, der står langt under hende i sine værdier. Det påvirker ikke hendes hverdag længere, men det er stadig et følsomt emne.

Sofie er et opdigtet navn, da Sofia ønsker at være anonym og interviewet har fundet sted i gennem vores lærer.

Jeg vil være en af dem, der siger fra med en tydelig stemme

Vi har interviewet Stephanie Surrugue om vores emne, som er grænser, og om hvordan det er at være i toppen i mediebranchen som kvinde. Vi spørger hende om, hvordan hun er nået til tops, hvad hendes første job var, om hun har oplevet sexismen på sin arbejdsplads.

KVINDE TIL TOPS

OLIVIA ESTHER FISCHER-LYTH OG
ANDREA ZEMANOVA MUNCK

En kvinde i toppen af mediebranchen
Foto: Viola Brock Brammer

Forelsket i journalistjobbet

Den allerførste dag, da jeg startede på journaliststudiet, elskede jeg det bare. Jeg blev ramt af sådan en "wow mand, det er vildt, dette her, det er virkelighed, det betyder noget, det handler om rigtige mennesker, det er vigtigt", og så var jeg bare forelsket i journalistik på dag ét. Og det har jeg været lige siden. Det er 25 år siden i dag, at jeg startede på studiet, og jeg er stadigvæk forelsket i at være journalist.

Jeg blev ansat på Politiken, fordi jeg havde været i praktik der som en del af min uddannelse, og så blev jeg tilbudt et job på Politiken bagefter i det, der hed gravergruppen. Det er den redaktion, hvor man ikke har så mange hurtige nyheder, men har tid til at fokusere på et projekt og grave sig ned i noget. Så begyndte jeg at prøve at komme på så mange af de her rejseopgaver som muligt, fordi det var fedt. At være så ung og så bare få lov at rejse ud og opleve verden og jo få en helt vild adgang til verden, fordi når man kommer som ung journalist må man jo stille tusinde spørgsmål, møde tusinde mennesker og gøre alt muligt, man ikke kan gøre, når man rejser på egen hånd.

Jeg tror jeg er nået til tops fordi, jeg har været flittig

Jeg arbejder meget, og jeg tror ikke, at man kommer særlig langt, hvis man er doven. Jeg bruger virkelig meget tid på mit arbejde, og jeg har også bedt om eller sagt undervejs, hvad jeg godt kunne tænke mig sådan til mine chefer. Jeg er gået efter nogen chancer og jeg har vidst, at hvis man gør det, kan man også godt blive skuffet. Det har jeg nok ikke været så bange for. Jeg har nogle veninder, som også er journalister, som måske har siddet og været lidt sure over, at de ikke fik de sjove opgaver og lønforhøjelser. Der har jeg nok sådan været lidt mere mandeagtig. Da jeg var yngre, var jeg sådan en, der gik ind til cheferne og sagde: "Jeg vil have en lønforhøjelse" eller "Jeg vil dække det der terrorangreb". Jeg har aldrig siddet og ventet på at de skulle komme og spørge mig, og det tror jeg har hjulpet. Og jeg gør mit arbejde så godt som muligt, så folk synes forhåbentlig, at jeg er ordentlig. Flittig, arbejdsom og ordentlig.

Det er meget mere trucker-agtigt end det er glamour-agtigt, det jeg laver

Jeg synes jo, at sociale medier, især instagram, har været et dejligt og sjovt sted at være og dele sin journalistik på en lidt anden måde, og måske tage ens læser eller seer med ind i kulissen og vise, hvordan man producerer journalistik. Det er sjovt at lave et billede af, hvordan vi filmer et indslag til TV-avisen, fordi det tit foregår du ved, at man sidder under et bord eller andet sted med en dyne over hovedet og speaker og folk tror sikkert, vi sidder i et eller andet dejligt lydstudie og har det lækkert. Men man sidder på knæ i en eller anden park og tager makeup på, fordi man skal lave en live. Det synes jeg måske er meget fint at vise, fordi der også er nogen, der tror, at man bare rejser rundt med en helt dejlig gruppe af kostumeassistenter og sminkører. Men det er meget mere trucker-agtigt end det er glamour-agtigt, det jeg laver

#growapair

Jeg stod engang i lufthavnen og skulle bestille en kop kaffe og der stod en mand foran mig som afgav verdens mest udviklede kaffebehandling. Altså han skulle have sådan en eller anden tripple latte på soyamælk uden lactose og lidt haselnødesirup og du ved, det tog ham en halv time, så specielt skulle den der kaffe være. Så lavede jeg bare sådan en fjollet historie på instagram om, at det måske ikke er besværet værd at købe en kop kaffe, og så skrev jeg sådan #growapair altså få dig et par nosser er en anden måde at sige det på, sådan: Kom nu mand dig op, tag dig

sammen-agtigt, og pludselig var der en artikel i Se&Hør: 'Stephanie Surrugue til fremmed mand i lufthavnen: Få dig et par nosser' og jeg tænkte bare: "nej altså det har jeg overhovedet ikke sagt til noget menneske, det kunne jeg aldrig finde på at sige til noget menneske". Det var bare en lille kommentar til noget, jeg havde set, som Se&Hør tager og ligesom blæser til en hel artikel om noget frygteligt skandaløst, og det lærer mig jo selvfølgelig bare, at der sidder nogen derude og holder øje med ens sociale medier og gør klar til at misbruge dem alt, hvad de kan.

STEPHANIE SURRUGUE

47-årig dansk-fransk journalist, der arbejder som international korrespondent for DR. Hun er også forfatter og har blandt andet skrevet bogen, Turen går til EU. Hendes forældre er Roland Surrugue og Lilian Surrugue og hendes søster hedder Isabelle Frost. I 2011 kom hun til TV 2, hvor hun blev vært og redaktionschef på Kulturen på NEWS (2011-2014), der i 2012 blev hædret med TV-prisen for 'Årets Aktualitetsprogram', inden hun kom til morgenprogrammet GO' Morgen Danmark (2014-2015). I september 2015 skiftede hun til DR som korrespondent i USA.

Da jeg var yngre blev det en pointe i sig selv, at jeg var en ung kvinde

Ikke så meget, at jeg var en ung og god journalist. Det blev ligesom fremhævet, at jeg var kvinde, og man var måske ikke så vant til, at kvinder lavede det, jeg gjorde, eller opførte sig, som jeg gjorde. Jeg har altid gået ret feminint klædt og det var - for at sige det mildt - ikke helt normalt. F.eks. da jeg startede på Politiken og mændene gik klædt i sportstop med en åben velcrosandal, og jeg gik rundt med høje hæle og pænt tøj. Jeg synes, det er blevet mindre, efterhånden som jeg er blevet ældre, og det kan være, fordi jeg har fået bevisst, at jeg på trods af mit køn er en god journalist. Men helt ærligt føler jeg stadig, at jeg får kommentarer på mit køn nogle gange. Det er en ekstremt mandsdomineret branche og det var det især, da jeg var ung. På Politiken blev mændene også meget bedrevet og kvinderne, også selvom de lavede det samme stykke arbejde. Dengang var vi tre yngre kvindelige journalister, der var med til at skabe noget debat om det og med til at starte en diskussion. Vi prøvede at presse cheferne ved at gå offentligt ud og påpege, at af

alle steder burde Politiken ikke være sådan et sted, der laver kønsforskelle på lønnen. Det var ikke det mest populære blandt de voksne mandlige chefer, som ikke ville have, at vi skulle gå offentligt med det, men det er jeg glad for, vi gjorde.

Jeg kan sguda ikke gøre for, at jeg ikke har mere hår i mine øjenbryn!

Desværre er sociale medier, især Facebook og X (det gamle twitter), blevet et sted, hvor folk går hen for at kaste op, virker det som om. Der kan være en ekstremt aggressiv tone, og jeg er ofte blevet kritiseret af sådan nogle tastaturkrigere med anonyme profiler. Men også af folk, der godt tør lægge deres eget navn til. Det startede meget, da jeg begyndte at lave TV, og folk pludselig brokkede sig over, at de syntes, mine øjenbryn var for tynde. Jeg reagerede sådan: "Gud, jeg kan sguda ikke gøre for, at jeg ikke har mere hår i mine øjenbryn!" Det er en klage, der har kørt i 10-15 år, og det lyder jo sindssygt. Og helt ærligt, who the fuck cares? Jeg har også fået klager over, at jeg spræller for meget med armene, når jeg taler på TV. Det kan da sikkert også godt være forstyrrende, at man gør det, men jeg har et vildt kropssprog nogen gange, altså jeg er jo også halvt fransk og sådan er vi i min familie. Folk læser også deres egne politiske dagsordener ind i det, jeg står og dækker. Det synes jeg, der er kommet rigtig meget af de seneste par år.

Fake profiler

I dag er der også et andet problem, nemlig folk, der stjæler mine billeder og opretter fake profiler. Jeg er også blevet misbrugt til sådan noget, hvor der lige pludselig står: 'Stephanie Surrugue har mistet sit statsborgerskab'. Det er vildt ubehageligt. Det store misbrug på de sociale medier gør, at jeg passer mere på med, hvad jeg lægger op. Jeg prøver dog at passe lidt på mig selv.

Jeg prøver at beskytte mit privatliv

Jeg er jo ikke sådan meget lukket, men jeg har nogen grænser. Jeg lægger ikke billeder op af min kærestes børn på de sociale medier, og jeg har også adressebeskyttelse i en periode, hvor Se & Hør valgte at offentliggøre min adresse og tage billeder af mit nye hjem, også selvom de godt vidste, at jeg havde adressebeskyttelse, hvilket var super grænseoverskridende. Jeg klagede til dem, men de svarede aldrig på mine klager. Jeg har også oplevet, at nogen har sendt ting til mig ude på DR, som har været ubehagelige at få tilsendt, hvor vi så har nogen sikkerhedsrådgivere, som er inde over. Det er en del af

risikoen ved at have et arbejde, hvor man bliver en offentlig person.

Jeg har mange gange oplevet noget grænseoverskridende på min vej til tops, men det synes jeg også er okay.

Jeg har haft et ret vildt arbejdsliv, jeg har dækket terrorattentater, krige, storpolitik, sport og valg i jeg ved ikke hvor mange lande. Jeg har været på mange vilde opgaver, og der får man jo overskredet sine grænser nogle gange, fordi man er bange eller man laver noget, som er farligt, eller som har at gøre med nogle mennesker, man er utryg ved. Det har jeg prøvet mange gange. Men grænseoverskridelser er i sig selv ikke nødvendigvis en katastrofe. Når man har sin arbejdsrustning på, er det en ting, og grænseoverskridelser i et arbejde rammer mig ikke personligt, som de gør i mit privatliv. Du kan ikke være journalist og rejse jorden rundt og beskæftige dig med komplicerede ting og forvente, at alt bare er lyserødt.

Jeg har lært meget af det Me-Too oprør, der har været i mediebranchen, og lovet mig selv, at jeg fremover vil være en af dem, der siger fra med en tydelig stemme.

Jeg synes egentlig, jeg er ret åben med hvad der er upassende på mit arbejde.

Men det er klart, at da jeg startede for 25 år siden i branchen, var den måde, vi talte sammen på, mere fri end den er i dag. Der var en meget mere hård humor, og den måde, man omgik hinanden på, var også mere seksualiseret. I dag er det anderledes, og jeg ville nok også sige fra, hvis der var nogen, der kom med sådan en eller anden virkelig klam joke om andre mennesker. Ikke så meget om mig selv, for jeg er jo så gammel, så jeg tilhører en generation, der ikke bliver så chokeret over sådan noget, men jeg kan godt blive meget vred, hvis nogen omkring mig taler dårligt eller nedladende seksuelt eller magtmæssigt ned til nogen omkring mig. Jeg har lært meget af det Me-Too oprør, der har været i mediebranchen, og lovet mig selv, at jeg fremover vil være en af dem, der siger fra med en tydelig stemme. Og hjælper andre, hvis de har svært ved det.

Når du løber hver dag skubber du din grænse

Emil Krog Ingerslev er ultraløber og løb er blevet hans medicin mod depression og en evig jagt på at flytte sin egen grænse

LØB

LUDVIG SIGBY LARSEN

Far til fire løber

Emil Krog Ingerslev er en dansk professionel sportsudøver og sel-vudnævnt på hans instagram siger han om sig selv ”fat driven ultra runner and daddy of four”. Men hvad ligger der i udtrykket ”Ultra Runner”? Et Ultra løb er et løb, der er over 50km langt. Emil har indgå-et i flere ultra løb, hvilket gør ham til en ultraløber, eller på engelsk, en ”ultra runner”.

Det længste han har løbet er 267 km på 24 timer. For at træne løber han 2,5 gange om dagen hele året.

At løbe giver Emil luft til hoved-et, han får sit temperament i kon-trol og lidt mere glæde ind i livet.

Løb blev en behandling og en ny begyndelse

På et tidspunkt havde Emil det hårdt, følte sig depressiv og gik til lægen, som konkluderede, at han havde en depression og jeg skulle finde mig en psykolog at snakke med. Ventetiden var lang og det kunne jeg ikke vente på. Jeg be-gyndte at løbe noget mere - jeg løb lidt i forvejen. Det var ligesom der, det virkelig startede for mig. Der begyndte jeg at løbe næsten hver dag på det tidspunkt og i år har Emil vundet Danmarks Mesterska-berne i 24 timers løb og han har vundet Mors 100-vejs og nogle an-dre mindre løb.

Man kan mere end man tror

Når det er allerhårdest, tænker Emil på hvorfor det er han løber. Og det er som regel på en racedag, hvor det er aller aller hårdest. Jeg prøver at tænke på, at jeg gerne vil vise min knægt, at man kan gøre hvad man har lyst til, hvis man bare gør sig umage og på at man synes det er ok på den anden side. Ofte er det bare hovedet, der prøver at spille en et puds og få en til at stoppe, men man kan sagtens fort-sætte. Langt forbi, det man tænker var ens grænse.

12500 km på kaffe og vand

Emil drikker som regel to kopper kaffe og så ikke andet end vand in-den et løb. Da Emil begyndte at løbe i 2020 løb han 1200 km på et år og nu i 2024 satser Emil på at nå 12500 km. Det er et gennemsnit på 34,2 km hver dag.

Når man piller og skubber til sine grænser på daglig basis, ikke sådan en gang om ugen eller en gang om måneden, men hver ene-ste dag, så skubber man virkelig til sine grænser, og så kan man virke-lig nå langt.

KORTFILM OM ANGST Forsiden af kortfilmen sprællemanden Foto: Foto: Gustav Werner

Sprællemanden

Vi interviewer Gustav Werner om hans kortfilm og grænsen mellem almindelig frygt og angst

FRYGT ELLER ANGST?

NANNA T. LOLHOLM & VIOLA I. WERNER

Introduktion

I dette interview med den unge fil-minstruktør, Gustav Werner, udfor-sker vi hans personlige syn på angst, som er temaet i hans nyeste kortfilm, "Sprællemanden". Filmen skildrer, hvordan angst ofte sniger sig ind i hverdagen og kan gå ube-mærket hen – selv for dem, der li-der af den.

1. Hvordan ville du beskrive for-skellen mellem almindelig frygt og angst ud fra dine egne ople-velser?

Jeg synes på mange måder, at det er svært at skelne mellem alminde-lig frygt og angst, fordi de to ting ofte overlapper. For mig er forskel-len måske, at min angst sjældent kan spores til noget rationelt. Et

angstanfald kan opstå helt uden varsel, nærmest som om det kom-mer indefra – fra et sted, man ikke kan sætte ord på eller forbinde til noget konkret. Frygt er derimod nemmere at forstå og forklare. Det er en mere konkret følelse, feks. at se en haj, mens man dykker, og frygte, at den vil angribe dig.

2. Hvad inspirerede dig til at lave en film om angst, og hvorfor valgte du titlen "Sprælleman-den"?

Det, der inspirerede mig til at lave en film om angst, var mit eget be-hov for et sted, hvor jeg kunne rela-tere til de følelser, jeg kæmpede med i kroppen. Det kan føles me-get ensomt at gå med det alene og tro, at man er den eneste, der ople-ver de udfordringer. Jeg tænkte derfor, at det måske kunne være helende, hvis jeg forsøgte at skabe noget, som andre i samme situa-tion kunne relatere til – og måske blive hjulpet af. Tanken om, at no-gen derude kan se min film, og må-ske bare en lille smule, blive støttet i deres egen tilværelse, og føle sig set og mindre alene, gør, at jeg selv føler, jeg kommer et skridt videre.

Titlen Sprællemanden er valgt, fordi jeg mener, den understøtter historiens vigtigste vendepunkt.

3. Hvordan har det påvirket dig at arbejde med angst som emne i en film, mens du selv lever med angst?

Det var meget grænseoverskriden-de, men samtidig enormt helende at arbejde med emnet, især fordi filmen i høj grad er baseret på mine egne oplevelser. Det tvang mig til at se nogle ting i øjnene, som jeg ubevidst har undertrykt. Det har helt sikkert påvirket min måde at opleve angst på, fordi jeg har lært så mange andre menne-sker at kende, som har de samme problemer og har rakt ud til mig efter at have set filmen.

4. Er der noget bestemt filmen, som måske kan hjælpe andre med at forstå, hvordan man kan leve med angst?

Jeg bruger virkelig motion til at dæmpe og håndtere min angst. Det er blevet lidt af en “kliché” at sige, men det er simpelthen det, der virker bedst. Samtidig ved jeg godt, at når man er fanget i ang-sten, kan bare tanken om at dyrke motion – eller bare at komme ud af sengen – føles fuldstændig uover-skuelig og nærmest umulig. Det er også det, Alexander oplever i fil-men. Men han opdager, at det ikke behøver være mere end noget så

enkelt som at lave nogle sprælle-mænd, som kan hjælpe ham med at ryste det værste af sig. Man skal bare forsøge at gøre noget! Så væn-ner hjernen sig til resten.

5. Hvad håber du, at publikum tager med sig fra filmen om, hvad det vil sige at have angst?

Mit største mål er, at både dem med angst og dem uden skal kun-ne tage noget med videre fra filmoplevelsen. Begge sider er po-trætteret – Alexander, som kæm-per med angsten, og hans far, som har svært ved at forstå, hvorfor hans søn har det dårligt. Filmen forsøger ikke at placere skyld, men viser, at det er naturligt ikke at kunne forstå, hvad andre går igen-nem, hvis man ikke selv har prøvet det.

Det allervigtigste filmen siger er, at man skal turde snakke om det, fordi det vil aldrig nogensinde vil være spildt energi. Selvom det er grænseoverskridende, vil det altid kunne betale sig i sidste ende. Min angst begyndte først at forbedre sig, da jeg forsøgte at åbne op over for venner, familie og endda mine lærere.

Alle skal kende til Joannahuset

Joannahuset er et krisecenter for børn, som ik

KRISEHJÆLP

ROSE MYGIND WOLSK OG JOSEFINE REINHOLD HVIID

Karlas læste om Joannahuset i avisen

Joannahuset er et privatdrevet kri-secenter, der får støtte gennem Fol-ketinget. Det er for børn under 18 år, og det blev etableret som for-søgsordning i 2020. Børnene på Jo-annahuset kan være der i op til 48 timer uden forældrenes tilladelse og op til 14 dage med tilladelse.

Man kan være anonym, hvis man ønsker det. Det ligger på Frederiks-berg og er åbent 24/7 hele året rundt. Alle børn uanset deres bag-grund er velkomne i Joannahuset.

Karlas historie

Vi har talt med 14-årige Karla, som har brugt Joannahuset, da hun op-levede at være i krise.

”Mit forhold til mine forældre har ikke været så godt, men det er ved at blive bedre. Dem på Joanna-huset har været der for mig igen-nem det hele og har hjulpet mig rigtig meget, og så har det gjort, at jeg er kommet et godt sted hen”, fortæller Karla.

Karla fandt ud af, hvad Joanna-huset var ved at læse en artikel, som de havde sendt ud i avisen. Så hun googlede det og besluttede sig for at tage derhen i september

2023.

Vi ønsker at alle børn skal kende til Joannahuset, hvis de enten selv eller nogen de kender er udsat vold eller andre overgreb og svigt eller lever du i et hjem med alvorlige konflikter.

Man kan få et måltid eller en snak med en voksen

Karla syntes, det var virkelig rart at være der og sagde, at det føles og ser ud som var en helt almindelig lejlighed.

Joannahuset har hjulpet hende med mange ting blandt andet med at få et bedre forhold til hendes forældre.

Stort vægmaleri på Nørrebro
Joannahuset hjælper cirka 400 børn om året ligesom Karla. Vi me-ner det er vigtigt at have steder,

hvor man kan tage hen, hvis man som barn føler sig alene. Og vi me-ner også at det vigtigt der bliver skabt opmærksomhed om tilbu-det. Kunstneren Stine Hvid har la-vet et stort vægmaleri på Nørrebro, som en slags reklame for Joanna-huset.

Stine Hvid kæmpe mural på Nørrebro Foto: Stine Hvid

THOR FARLOV ER BÅDE SKUESPILLER OG MUSIKER Thor Farlov Foto: Foto: Daniel Birkebæk

Hvordan sætter man grænser som kendt?

Vi har lavet et interview med Thor Farlov. Thor Farlov er en kendt artist, som har lavet musik i cirka 9 år. Vi har spurgt ham om nogle spørgsmål om grænser.

INTERVIEW

VICTOR MILO GEORGE TRAD, STELLA STINE BOJE HVIID, BELLIS MERCEDES RICARD LARSSON

Hvordan var det at springe fra at være i Citybois til at være solo-artist, skulle du overskride nogen grænser?

Det var ikke en særlig sjov periode, da jeg skulle springe fra at være i Citybois, til at være soloartist. Fordi ligesom, hvis man er i et rigtigt forhold, så føltes Citybois jo også som et slags forhold, som jeg havde været i 7 år. Men min drøm om at prøve at lave musik selv, var så stor, at jeg også blev nødt til at tænke på mig selv. For første gang i mit liv overskred jeg en grænse, i at jeg prøvede at tænke på mig selv, uden at det var egoistisk, men fordi jeg drømte om at være soleartist. Så det var helt sikkert grænseoverskridende at skulle sige til sin rigtig gode ven, at man gerne vil prøve nogle nye ting af. Det var en virkelig hård periode. Men jeg er virkelig glad for, jeg lyttede til mig selv, mit hjerte og min mavefornemmelse.

Er der nogle koncerter, der er blevet for meget?

Koncerter er det i mit arbejde, jeg synes er allersjovest, og det er også det folk forbinder med, hvad jeg leverer bedst. Men der har helt sikkert i de 9 år jeg har lavet musik, været nogle oplevelser. Hvor jeg både fysisk og psykisk ikke har været fuldstændig til stede. Det kan være, hvor man kæmper med nogle ting, hvor man simpelthen bare

bliver nødt til at tage sit game face og showface på. Men det jeg synes nogle gange har været hårdest er når du måske har lidt sygdom, hvor du sådan lige kan klare den til at gennemføre et show, fordi man helst ikke vil aflyse et show. Det er hårdt og ikke så nemt efter koncerten at være social og tage billeder med en masse mennesker og fans. Der vil man gerne bare hjem og ligge.

Det var en virkelig hård periode. Men hvad der så er kommet ud af det, er jeg virkelig glad for jeg lyttede til mig selv, mit hjerte og min mavefornemmelse.

Hvor går din personlige grænse, når det gælder fans, der bliver for meget?

Jeg har siden jeg har været 15 år haft virkelig vilde fans. Folk der skriger, folk der ved, hvor jeg bor og sover ude foran min dør, folk der skriver til mig konstant, eller folk der kommer op og skændes over jeg har kastet et håndklæde ud over publikum. Med årene er jeg blevet bedre til at håndtere det. Men jeg synes, at man skal have respekt overfor artister. Specielt til sådan nogle koncerter som mine, hvor jeg går helt ned til publikum. Her synes jeg, at man skal lade vær med at røre ved mig, eller prøve at tage mikrofonen ud af hånden på mig, fordi det forstyrrer egentlig mere end det gøre godt. Jeg synes godt, de må fortælle om deres kærlighed til en, men der skal være en respektfuld distance.

Hvordan adskiller du dit private liv og dit karriereliv fra hinanden, hvilke grænser har du sat?

Jeg må sige at min privatliv og mit karriereliv ret tit desværre går over hinanden, fordi jeg er jo bare mit arbejde. Men den måde jeg prøver

at fordele det så godt som muligt er, at hvis jeg ikke er i studiet eller på scenen prøver jeg at lave så meget andet som muligt. Jeg prøver at lave mange aftaler med venner. Jeg prøver at se familie og gå i sauna og gå på restauranter eller rejse. Jeg prøver at nå at lave så mange andre ting, når jeg endelig har fritid. Men jeg kan blive så opslugt af mit arbejde, at jeg bliver nødt til at slippe det og lave andre ting. Mine grænser er, når jeg har haft rigtig travlt i perioder og jeg bliver nødt til at fortælle mennesker rundt omkring mig, at jeg bliver stresset, for at undgå at crashe. Det har jeg prøvet, og det har været rigtig hårdt.

Kan du mærke pres i hverdagen, over at være kendt og måske have lidt et ansvar over for dine fans?

Jamen jeg har jo på en eller anden måde, lidt et pres faktisk over, at jeg har været et offentligt kendt menneske i nu 9 år. Men jeg har også prøvet at vende den om til, at det er dejligt at folk vil lytte til min musik og mig. Det er jo altid fedest, når folk godt kan lide hvad jeg gør. Men det kan også være hårdt hvis jeg har lidt en off day, og jeg måske ikke lige er til stede, og måske ikke lige har lyst til at tage billeder med en masse mennesker. Det kan godt nogle gange være lidt hårdt. Faktisk så hårdt, at jeg nogle gange ikke bevæger udenfor min dør.

Har du prøvet at få, overskrevet dine grænse og hvis, hvad gjorde du da det skete?

Det har jeg faktisk mange gange. Men jeg har aldrig nogensinde prøvet at gøre noget stort ud af det, fordi jeg ikke lyst til at gøre det dramatisk. Men jeg har da oplevet rigtig meget til koncerter, hvor nogen folk kan ødelægge det for andre og ikke rigtig forstår at jeg bare er et menneske. Eller at folk siger, at de ikke bryder sig at min musik. Nogle gange trøster jeg mig selv ved ikke at ryge ned på deres niveau, og det er min styrke.

VENOM Her ses Eddie og Venom fra filmene Foto: Venom: The last dance poster

Venom viser vores skyggesider

Alle mennesker har skyggesider. Gennem tiden har mennesker været optaget af, hvad en skyggeside er, og om det er muligt at forene sig med sin skyggeside. I fantasiens, litteraturens og filmens verden findes karakterer, som alle kæmper med hver deres skyggeside

SKYGGESIDER

AF NOAH STEPHEN BARON OG FREJ MATTHISON SKAARUP

En parasit

Et godt eksempel på en skyggeside er en fiktiv Marvel-karakter ved navnet Venom. Der er lavet tre film om Venom, som er en rumparasit fra en anden planet, som er styrtet ned på Jorden. Parasitten inficerer kroppen på en helt normal borger ved navn Eddie. Eddie ved ikke, hvad det er og tror, at han er skitzofren, men senere i filmene opdager han, at der er et andet levende væsen inde i ham. Eddie kan altså både være en helt normal borger og et stort monster. I den første film ser man, hvordan Eddie har lyst til dø, fordi Venom får ham til at dræbe uskyldige mennesker. Da Eddie bliver fanget af en skurk og dræbt, genopliver Venom Eddie, og herefter bliver Venom og Eddie gode venner.

Symbiose

I 2'eren, "Venom: Let there be carnage", tror Eddie og Venom, at de endelig kan enes i deres krop. Men Venom vil pludselig gerne æde

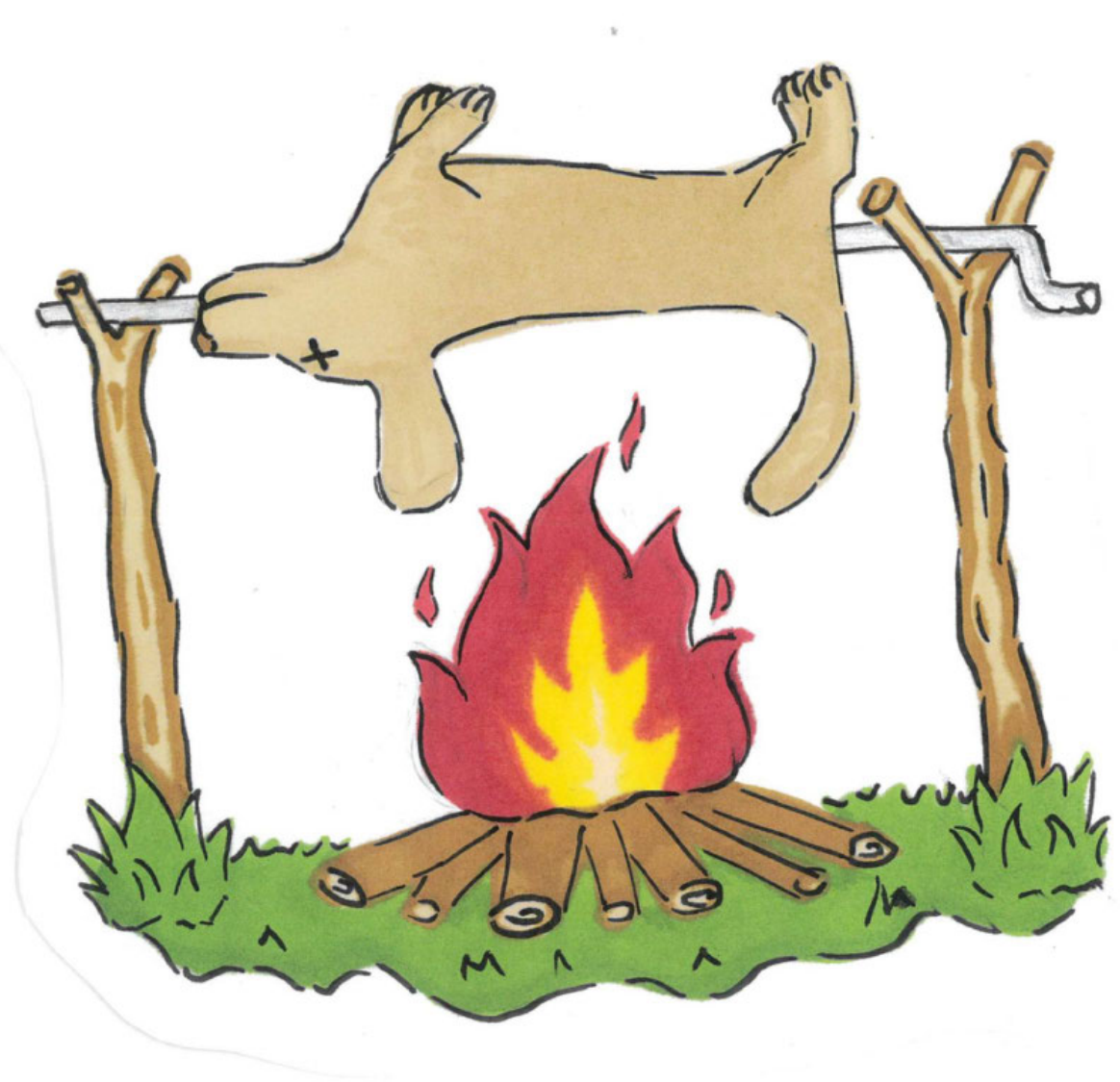
flere mennesker, og have mere frihed, og så bliver de uvenner. De kommer i symbiose igen, når Eddies gamle kæreste Anne finder Venom. Eddie og Venom finder hinanden igen, og deres grænse for at være to forsvinder. (symbiose betyder når to forskellige væsner lever sammen og giver noget til hinanden)

Får magten over skyggesiden

I Venom 3: "Venom: The Last Dance" Ser man i starten af filmen, at de er på flugt, og nu har de fået et rigtig godt forhold sammen. De har nemlig fundet ud af, at enes om tingene. De er altså nu i en perfekt symbiose. I slutningen af filmen ser man, hvordan at deres forhold er blevet så godt, at de er villige til at ofre sig for hinanden. Og det gør Venom så, alt imens Eddie slipper væk og kommer tilbage til hans dagligdagsliv. Dette er et rigtig godt eksempel på bryde grænser og skyggesider.

Accepter og forstå din skyggeside

I gennem de tre film ser man, hvordan deres forhold går fra, at de hader hinanden til at de er i symbiose. Det er en god måde at vise, den kamp alle mennesker må kæmpe mod deres skyggesider, og i dette tilfælde både sætte og bryde grænser for tilsidst at lade den gode side vinde. Hvad er en skyggeside? En skyggeside er et begreb, der beskriver de dele af os selv, som vi ofte ikke vil se eller tale om. Det kan være negative følelser som vrede og jalousi, som vi gemmer væk. Alle har en skyggeside. Når man ignorerer disse sider af sig selv, kan det føre til problemer i livet og gøre relationer til andre mennesker svære. Ved at acceptere og forstå sine egne skyggesider, kan man lære mere om sig selv og blive bedre til at håndtere sine følelser på en sund måde.

MÆRkelig MAD Helstegt hund Foto: Josefine Reinhold Hviid

Hvad er man villig til at spise?

Hvad er grænsen mellem lækker og ulækker mad i forskellige lande og kulturer?

MAD

ROSE MYGIN WOLSK OG JOSEFINE REINHOLD HVIID

Hvad får os til at synes, at mad er klamt?
Meget af det der får os til at synes mad er klamt er, hvis det ser klamt ud, hvis det har en mærkelig konsistens eller en smag vi måske ikke er så vant til. Men det mærkelige ved, at synes noget er klamt eller det med at være kræsen er, at man bliver faktisk ikke født kræsen, men alligevel viser en undersøgelse fra 2022, at 31 procent af forældre synes deres børn er kræsne. Kræsenhed kan komme af, at man har dårlige oplevelser med mad, altså bliver tvunget eller får et dårligt indtryk af maden, og så kan man blive mere nevøs med mad.
Så er der også kulturen, man vokser op i, hvis du vokser op med det, er det helt normalt at spise hunde og katte, så sætter man ikke spørgsmål tegn ved det, eller hvis man bliver født fattig, så spiser

man lidt mere bare, hvad der er muligt.
Kæledyr eller mad?
Hvorfor er det okay at spise nogle dyr. men ikke andre? Det er for eksempel ok at spise ænder, kalkuner og kyllinger og ikke papegøjer, undulater eller kanariefugle. De dyr man må spise og ikke spise ændrer sig meget fra land til land. I nogle lande spiser man hunde, katte og andre dyr, der i andre lande er betragtet som kæledyr. Hvad man spiser afhænger tit af, hvilken kultur eller hvilket land man er i. I de fleste lande i Vesten som Danmark, USA og Storbritannien anses hunde og katte som kæledyr og det er ulovligt og uacceptabelt at spise. I andre lande som Kina, Sydkorea. Vietnam og Thailand er det acceptabelt i samfundet og en del af den traditionelle kost. Dog har flere byer og regioner indført love for at beskytte kæledyr og om at forbyde folk at spise hunde og katte.
Vi har undersøgt nogle mærkelige retter og her er 3 af dem Balut (Filippinerne)
Balut er et kogt æg, hvor når man åbner det, kan man se en næsten fuldt udviklet kylling. Man spiser det som regel som en snack med salt, peber og eddike.
Man spiser det ved at åbne ægget op og drikke den varme væske

og spiser derefter den kogte kylling, som både kan have fjer og små knogler
Hakarl (Island)
Hakarl er fermenteret hakrød, der har ligget og gæret nede i jorden i flere måneder og derefter hængt til tørre, så det ender med at få en meget kraftig lugt.
Man spiser det i små bider med snaps til for at skjule den kraftige duft og smag en smule, den spises til særlige lejligheder.
Mange beskriver hakarl som det værste og klammeste de har smagt både begrund af den kraftige lugt og smag, men det ses som en stor delikatesse i Island
Sannakji (Sydkorea)
Sannakji er en koreansk ret, der består af levende blæksprutte, der skæres i små stykker og serveres med sesamololie og sesamfrø, blæksprutten er stadig så frisk, at den bevæger sig, mens man spiser den.
Man spiser små stykker af blæksprutten, mens den bevæger sig. Det kan godt være lidt af en udfordring, fordi alle de små tentakler kan klæbe sig fast til tænderne og ganen.
Mange synes det er mærkeligt at spise et dyr, der stadig bevæger sig i munden og kan finde det ret ubehageligt.

GYS OG ALDERSGRÆNSER En uhyggelig klovn fra filmen Terrifier 3 Foto: Another World Entertainment

Aldersgrænser

Vi vil se en gyserfilm vi ikke er gamle nok til og se hvad der sker.

GYS OG GRÆNSER

ARTHUR FALTUM MORTON

Børn kan blive meget urolige og utilpasse, når de ser gyserfilm.
Vi kender det alle sammen, når vi skal se gyserfilm, hjertet banker og pulsen stiger. Det kan også ske på andre tidspunkter, når man for eksempel går alene på en mørk sti.
Frem til 15-års-alderen har børn markant anderledes grænser end voksne, for hvad der virker ubehageligt og skræmmende.
Små børn kan blive meget urolige og utilpasse, når de ser gyserfilm. De kan også få mareridt. Så det er derfor, at biografer ikke må lukke børn ind under 15 ind og se en gyser.

Vi vil se en gyserfilm, vi ikke er gamle nok til og se hvad der sker
Her på redaktionen ville vi prøve at se en film, vi ikke var gamle nok til, for at finde ud af om det var over grænsen for os at se noget vi ikke var gamle nok til.
Vi havde hørt om en uhyggelig fim, som hedder Terrifier 3 og blev hurtigt enige om, at det var den, vi ville se. Vi tænkte, at vi nemt kunne komme ind og se filmen, fordi vi havde været i biografen før for at se film vi ikke var gamle nok til. Der spurgte de mig ikke om ID. Vi bestilte billetterne og begyndte allerede at glæde os.
Efter skole tog vi hjem til en fra klassen for at være sammen, inden vi skulle se filmen kl. 18.30. Vi

ankom til biografen og så skete der det, som bare ikke måtte ske. Manden, som scannede vores billetter, spurgte os om ID. Det havde vi ikke taget med. Vi blev sendt hen til kassen, hvor der sad en, der ikke havde arbejdet i biografen særligt længe, så nu blev det alvorligt. Han kaldte chefen over, så hun kunne træffe beslutningen.

ALDERSGRÆNSER

A: Film alle kan se med mild humor uden nogen kommer til skade. 7: Let dramatik/konflikt og vold, som forløses positivt 11: Vold som ikke udpensles og milde chok effekter 15: Udpenslet fysisk og psykisk vold, chok effekter, gys, selvmord, voksenskildret sex, mørk og kynisk Kilder: Infobarn.dk, Mediarådet for børn og unge

Skuffet går vi hjem
Fornemmelse af skuffelse bredte sig mellem os og ganske rigtigt ville chefen ikke lade os se filmen, og det så heller ikke ud til, at vi kunne få pengene tilbage. Nu blev vi irriterede og spurgte dem om, vi så ikke bare kunne se filmen som der hele tiden havde været planen, det var jo vores lærer, der havde givet os lov og betalt for billetten. Den sure chef blev ved at sige nej, men det endte med, at vi kunne få pengene tilbage på mit kort.
Vi tør godt se gyserfilm, vi ikke er gamle nok til og vi håber det lykkes at komme ind og se en film som Terrifier 3 en anden gang.

NY FILM OM UNGE PÅ ET GYMANSIUM I NORDSJÆLLAND Her ser man Fanny og Lilja Foto: Nordisk Film Biografer

Kontra tilbyder et vigtigt spejl, men vi ser ikke os selv

Vi har set filmen Kontra, som sætter fokus på, hvordan det er at gå i gymnasium i Ordrup, og hvordan det er ikke at passe ind.

GRÆNSELØS

BASTIAN WEXØ OG FILIPPA WANTING

Lange kjoler og lukkede døre
Vi er to unge, som går på en privatskole i Hellerup. Vi har været inde og se den nye film kontra, som er instrueret af Jonas Risvig. Den handler om en flok unge piger som går på Ordrup gymnasium i 2g. De behandler hinanden respektløst og siger og gør nogle ting, som er grænseløse. På papiret burde vi være det segment som skulle gå på Ordrup Gymnasium. Vi har tænkt på, hvad vi ville gøre, hvis vi startede på et gymnasium, hvor vi slet ikke passer ind, hvis vi var til en gallafest, hvor nogle piger klippede vores kjole, fordi den var for lang, eller vi skulle betale for en kæmpe pigemiddag for de populære piger, og så ikke var på listen til Søpavillonen senere på aftenen.

En giftig pige gruppe
Hovedpersonen Fanny som i virkeligheden hedder Andrea Hjejle, beslutter sig for at gøre noget ved det. Hun vil ikke finde sig i det, og bliver venner med pigen Lilja som hedder Anna Lehman i virkeligheden, og som er blevet smidt ud af den store populære pige gruppe, som kalder sig selv Kamaki. Fanny og Lilja vil ikke lade sig styre af pigerne, og blive væk fra fester på grund af dem.

Voldsomme reaktioner
De bliver inviteret til en 18-årsfest af drengen William. Da de ankommer til festen, bliver de modtaget af nogle meget sure Kamaki-piger, og Fanny beslutter sig for at svare dem igen. Det går udover hende senere, da hun går på toilettet, hvor Kamaki-pigerne venter på hende. De tager kvælertag på hende, og skriver med tusch i hendes ansigt. Da hun bliver sluppet fri, bliver hun mødt af sin nye bedste veninde Lilja. Fanny har givet op og er på vej til at gå hjem, men Lilja tager hende i hånden, og de bliver stående for at se fyrværkeri, for at vise Kamaki-pigerne, at de ikke giver op. Senere i filmen kommer der konflikter mellem Lilja og Fannys venskab, men de ender med at løse det sammen.

Vi og mange andre synes at filmen Kontra giver et god indblik i hvordan det kan være at være ung på Ordrup gymnasium som har et ry for at være snobbet.

Er det virkelig sådan her i Nordsjælland?
Når vi har været på sociale medier har vi set, at Kontra har fået meget hate fra influencere fordi scenerne, der er i filmen, måske godt kan virke lidt overdrevet, men vi og mange andre synes at filmen Kontra giver et god indblik i, hvordan det kan være at være ung på Ordrup Gymnasium, som har et ry for at være snobbet. Filmen står i kontrast til vores oplevelse af at gå skole i Nordsjælland, men vi kender mange ældre søskende som enten

selv går på Ordrup Gymnasium eller har venner og bekendte på Ordrup Gymnasium. Nogle bekræfter at filmen Kontra nok er fiktion, men ikke ligger langt fra virkeligheden mens andre er glade for at gå der.
Instruktør "Jonas Risvig" viser på en god og skræmmende realistisk måde hvordan det er at være en ung person på Ordrup gymnasium, med et godt valg af skuespillere som er gode til at få en til at leve sig ind i, hvordan det er på Ordrup gymnasium.

En vigtig film
Vi mener, filmen er vigtigt, fordi den skaber en nødvendig debat om unges grænser og måske også grænseløshed og gør at vi tænker over, hvad vi skal finde os i. Vi ønsker ikke selv at gå på ordrup men mange af vores venner skal gå der, af den grund synes vi ikke man skal have så hårde fordomme for det for vi ved i princippet ikke om det vi hører bare er en myte.

JONAS RISVIG
Jonas Risvig er kendt for at lave ungdomsserier hvor man for det meste ser det fra en ung piges synspunkt, f.eks. i serierne Zusa, Salsa, Grænser og Evigt ser man hvordan grænser kan blive udfordret, alle serierne handler om en vennegruppe hvor man får et godt indblik i hvilke problemer og konflikter der kan være når man er ung.

COSPLAY Viola der cosplayer karakteren Kokomi til Koyocon sammen med sin ven Alex som cosplayer karakteren Kafka Foto: Myselfie

På Koyocon er der tydelige grænser

Når passionerede fans af cosplay, anime og manga, mødes er det vigtigt at overholde de fælles regler

COSPLAY

NOAH STEPHEN BARON OG VIOLA BROCK BRAMMER

Hvad er Cosplay?
Ordet cosplay kommer fra ordene costume og play og cosplay er en slags kunst, hvor man klæder sig ud som fiktive personer. Cosplay startede i Amerika, hvor man klædte sig ud som sin største helt til en fest eller en konvention, men i dag er cosplay noget helt andet for nu er cosplay, hvor man ofte klæder sig ud som japanske eller østasiatiske, fiktive personer ofte fra en anime eller kendte japanske/østasiatiske videospil. En person, der deltager i cosplay, bliver kaldt for en cosplayer, og de udgør en af de største sub-kulturer.
Hvad er Koyo?
Koyo er Danmarks største forening for cosplay- og cosplay-interesserede. Koyo samler begge passionerede fans af cosplay, anime, manga, gaming, rollespil og lign. fra hele landet.

Hvad er Koyocon?
I en hal holder man en konvention, hvor man over en weekend kan deltage i et stort arrangement med boder, kostume-konkurrencer, gaming og meget andet. KoyoCon har over 1000 deltagende.
Natascha Henssel-Harder var i år frivillig på Koyocon, hvor hun arbejdede i check-in. Hun fortæller, at mange cosplayere bliver drillet/mobbet, fordi folk ikke forstår, hvad det er og hvordan det er at hver en del af en cosplaymiljøet. Og at cosplay er en måde at komme væk fra den virkelige verden og vise hvem men selv er.

Cosplayere føler ofte at deres grænser ikke respekteres
Blandt cosplayere er det alment kendt at mange cosplayere oplever at få overtrådt deres grænser både

til konventions og også bare online. Der bliver ofte skrevet om i de forskellige online fællesskaber. Det handler for eksempel om at blive fotograferet eller filmet uden samtykke.
Folk kan også nogle gange blive aggressive over at folk cosplayer og nogle gange endda trækker i folks kostumer eller stjæler cosplayeregens props.
Mange cosplayere oplever også at folk spørger om meget ubehagelige ting og nogen finder også på at røre ved personen i cosplay på en måde som cosplayeren ikke giver samtykke til.
Men til en konvention er der plads til alle og der er tydelige grænser for, hvad man må og ikke må og som Natascha Henssel-Harder siger, er cosplay er ikke consent.
Det er meget vigtigt for alle der møder en cosplayer enten i offentligheden eller til events, at altid spørge om lov inden du tager et billede, video eller bare krammer.
Hvis man så får et nej, så skal man ikke begynde at plage eller noget. Nej betyder nej, og det er meget vigtigt. Husk at selv om de ser ud som en tegneseriekarakter betyder det ikke at de ikke er en rigtig person.

GRÆNSER

Spørg altid før du krammer, fotograferer eller filmer specifikke personer. Ingen stalking/forfølgelse. Vær sikker på at de mennesker du følger ønsker dit selskab. Benyt folks ønskede pronouns – og spørg hvis du er i tvivl. Alle toiletter må benyttes af alle, uanset hvad der står på døren. (Et uddrag fra ordensreglerne)
Kilde: <https://koyocon.dk/ordensreglerne/>

BØRN OG GRÆNSER Vi har spurgt børn i 2. klasse på Bernadotteskolen, hvad grænser er for dem Foto: Daimi Lillelund Fauli og Veronica Glæsel Møller

Små grænser med stor betydning

på vores skole er der tydelige grænser. Vi har været rundt og spørge børn i 2 klasse på Bernadotteskolen, hvad grænser er for dem.

GRÆNSER

DAIMI LILLELUND FAULI, VERONICA GLÆSEL MØLLER

En skole med tydelige grænser
Her på Bernadotteskolen sætter lærerne allerede fra skolestart mange grænser for børnene. Vi har f.eks. Den usynlige grænse. Den usynlige grænse er et usynligt hegn man ikke må træde over - det lærte vi

allerede da vi startede på skolen. Vi har altid lært at respektere andres grænser, og her kan I høre hvad de små på skolen siger om grænser. Hvad er grænser for dig?
-Noget man ikke må
-Den usynlige grænse.-Når noget overtræder ens grænse, kan man godt blive ked af det.-At man ikke må gå over andres grænser.-At man ikke må gøre andre kede af det".- Hvis der er nogen der går for vidt

kan man godt blive irriteret.-Det betyder at man ikke må gå derhen.- Grænser er mange ting men jeg synes ikke rigtig at nogen må gå over dem for det bliver ikke så godt.
Hvornår overskrider andre dine grænser?
-Hvis de driller mig eller mobber mig, fordi jeg er lille eller, fordi jeg er meget lav.
-Når mine forældre tager min

computer.-Folk overskrider ikke min grænse. -Nogen gange er det piger nogen gange er det drenge.- Når nogen råber af mig og siger; sæt dig ned på din plads, surt.-Hvis en blev ked af det, når jeg ikke synes de blev særlig kede af det.-Når de siger dumme ting.

SATIRE: Hvad ønsker de 18-årige i Nordsjælland sig i fødselsdagsgave?

Vi to rapportere aka Andreas og Filip, som er i gang med at undersøge, hvad de rige i Nordsjælland ønsker sig i 18-års fødselsdagsgave.

SATIRE

ANDREAS OG FILIP

Hvad får man i 18års fødselsdagsgave i nordsjælland
Vi har set filmen Kontra, som du kan læse en spændende artikel på side 7 i denne avis. Her på redaktionen går vi selv på privatskole i

Hellerup, og derfor har vi besøgt forskellige gymnasier i området og spurgt unge om, hvad de ønsker sig.

Hvad ønsker du dig allermest i 18-års fødselsdagsgave ?
Først har vi interviewet den rige Josef Van Der Woodsen, som nu vil svare på vores spørgsmål. Josef svarer hurtigt og kort og kigger lidt skeptisk, og siger "en bil" og vi spørger hvilken bil. Josef ser forarget på os og svarer, "en mini cooper selvfølgelig", og så spørger vi, hvorfor lige en mini cooper? "Det er bare en trend, det kunne selvfølgelig også være en fiat 500, meeen jeg føler bare en mini cooper lige hitter lidt different".

Det her Rolexur køber da ikke sig selv
Vi møder også Edward Waldorf med det samme spørgsmål. Hvad ønsker du dig allermest i 18-års fødselsdagsgave ? Edward svarer "en mini cooper all black, det tænker jeg er meget passende, ik? Det er jo ikke den dyreste bil for en mand med penge" Vi kan simpelthen ikke holde os tilbage og ender med at spørger Edward om han er stinkende rig. Edward svarer fnysende, "Det er da et dumt spørgsmål, har du set min arm, det her Rolexur køber da ikke sig selv."

“man har jo penge så man kan bruge dem, derfor får jeg stensikkert også en mini cooper i 18års”

Dennis og Natasha
Dennis og Natasha kommer gående og ser lidt mutte ud, men lyser op da vi spørger dem om vi må interviewe dem. "Ja! Selvfølgelig". Vi spørger dem ligesom de andre, hvad de ønsker sig i 18-års fødselsdagsgave. Natasha siger, at hun allerede har modtaget sin 18-års fødselsdagsgave af sin far for en måned siden, og det var selvfølgelig en mini cooper limited edition, hvor der står "farmand" på

nummerpladen. "Det er jo trenden her på OG", siger Dennis.Denne artikel er satire og en opdigtet historie.

Satire: Foran de lokale gymnasium er det svært at Foto: chat gpt og Viola Brock Brmmer